

Wyrok z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CKN 1323/00

Wpis w rejestrze znaków towarowych o zmianie uprawnionego z rejestracji i poprzedzające go czynności Urzędu Patentowego nie usuwają wadliwości formy umowy o przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego (art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych, Dz.U. Nr 5, poz. 17 ze zm. w związku z art. 73 § 2 k.c.), chyba że sporządzone przez ten Urząd dokumenty pozwalają na stwierdzenie dokonania czynności w rozumieniu art. 81 § 2 pkt 1 k.c.

Przewodniczący Sędzia SN Helena Cieplą

Sędzia SN Tadeusz Żyżnowski (sprawozdawca), Sędzia SA Jan Kremer

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Przemysłu Spirytusowego „P.” w W. z udziałem interwenienta ubocznego Ministra Skarbu Państwa przeciwko Ż. Zakładom Przemysłu Spirytusowego „P.” w Ż., „E.-A.”, spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z udziałem interwenienta ubocznego „B.” S.A. w B. o stwierdzenie nieważności umów, po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej w dniu 12 kwietnia 2001 r. na rozprawie kasacji pozwanej „E.-A.”, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. i interwenienta ubocznego „B.” S.A. w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 maja 2000 r.,

oddalił kasacje i zasądził solidarnie od pozwanej „E.-A.”, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz interwenienta ubocznego „B.”, Spółki Akcyjnej w B. na rzecz powodowego Przedsiębiorstwa kwotę 2000 zł a na rzecz interwenienta ubocznego Skarbu Państwa kwotę 1500 zł kosztów procesu za instancję kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelacje pozwanej „E.-A.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz interwenienta ubocznego „B.” Spółki Akcyjnej w B. we Francji. Z obszernych ustaleń – w całości zaprobowanych przez Sąd drugiej instancji – do istotnych należą zawarcie dnia 27 maja 1994 r.

przez powodowe Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego „P.” w W., pozwane Ż. Zakłady Przemysłu Spirytusowego „P.” w Ż. i P.B.C. w M. (USA) trójstronnego porozumienia, na 10 lat, dotyczącego eksportu wódki polskiej „*Belvedere*” na rynki Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, Meksyku i Kanady. Pozwane Zakłady dostarczały produkt, tj. alkohol, z dwoma znakami towarowymi słowno-przestrzennym (butelka) i słownym „*Belvedere Vodka*”, który powodowe Przedsiębiorstwo jako eksporter miał sprzedawać, na zasadach wyłączności, importerowi – P.B.C. Porozumienie to jest realizowane na rynku Stanów Zjednoczonych.

Umową z dnia 14 czerwca 1996 r. Ż. Zakłady Przemysłu Spirytusowego przeniosły prawo z rejestracji znaku towarowego słowno-przestrzennego na rzecz pozwanej spółki „E.-A.”. Dnia 11 września 1996 r. Zakłady te przeniosły na rzecz wymienionej spółki prawo z rejestracji znaku towarowego słownego. Obie umowy zostały sporządzone z uchybieniem art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych (Dz.U. Nr 5, poz. 17 ze zm. – dalej "u.z.t.") w związku z art. 73 § 2 k.c., co spowodowało ich nieważność. Dokonując w dniu 14 czerwca 1996 r. przeniesienia prawa z rejestracji znaku towarowego słowno-przestrzennego, dyrektor pozwanych Zakładów „P.” złożył oświadczenie, że na rzecz tych Zakładów nie są zarejestrowane jakiegokolwiek podobne znaki towarowe. Oświadczenie to było nieprawdziwe, w tym bowiem czasie wymienionym Zakładom „P.” przysługiwało prawo do znaku towarowego słownego „*Belvedere Vodka*”. Znaki te były podobne i zostały zarejestrowane dla towarów tego samego rodzaju (art. 16 ust. 2 u.z.t.). Była to czynność mająca na celu obejście ustawy (art. 58 § 1 k.c.).

Umowa licencyjna zawarta dnia 11 września 1996 r. przez spółkę „E.-A.” z Ż. Zakładami „P.” o używanie przez te Zakłady wymienionych znaków towarowych nie została zarejestrowana w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej i nie wywołała żadnego skutku wobec osób trzecich (art. 17 ust. 3 u.z.t.). Uprawniona z rejestracji obu – powyżej wskazanych – znaków towarowych spółka „E.-A.” przeniosła dnia 26 lutego 1997 r. prawo na rzecz „B.” S.A. w B. (Francja).

Po dokonaniu wpisu w rejestrze nabywcy prawa do tych znaków „B.” S.A. wygasła umowa licencyjna i w następstwie tego Ż. Zakłady Przemysłu Spirytusowego „P.” utraciły prawo do używania znaków objętych rejestracją. Sytuacja taka zagraża interesom majątkowym i niemajątkowym powodowego Przedsiębiorstwa będącego jedynym eksporterem „*Belvedere Vodka*” na rynku

amerykańskim i uzasadnia przyjęcie, że spełnione zostały – w ocenie Sądów obu instancji – przesłanki z art. 189 k.p.c.

Dalsze ustalenia dotyczyły kwestii zgody rady pracowniczej przedsiębiorstwa państwowego (art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego, Dz.U. Nr 24, poz. 123 ze zm.) oraz dochowania przez spółkę „E.-A.” wymogom przewidzianym w art. 6 u.z.t.

Kasacja została złożona przez pozwaną spółkę „E.-A.” i interwenienta ubocznego spółkę B. S.A. Skarżące zarzuciły nieważność postępowania (art. 393⁻¹¹ i 379 pkt 4 k.p.c.) wywołaną udziałem w rozstrzygnięciu sprawy sędziego, który podlegał wyłączeniu z mocy prawa na podstawie art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., albowiem uprzednio orzekł on w innej sprawie, w której rozstrzygana była jedna z przesłanek ważności spornych umów a mianowicie ich odpłatność, naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 189, art. 2 § 3, art. 316 § 1, art. 227 i 233 § 1, a także art. 228 k.p.c., oraz naruszenie prawa materialnego polegające w szczególności na błędnej wykładni i błędnym zastosowaniu następujących przepisów: art. 888 k.c. i art. 24 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego (Dz.U. Nr 24, poz. 123), art. 81 § 1 i § 2 oraz art. 15 u.z.t., art. 4, 9 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 2 tej ustawy, art. 16 ust. 1 u.z.t. a nadto art. 55⁻¹ k.c. w związku z art. 58 k.c., a także art. 6, art. 13 u.z.t. i art. 9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. Nr 35, poz. 230) w związku z art. 58 k.c.

Wskazując na powyższe, skarżące spółki wnosily o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – po uwzględnieniu art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego ... (Dz.U. Nr 48, poz. 554) zważył, co następuje:

Na uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. skarżące przytoczyły, że sędzia sprawozdawca był wcześniej przewodniczącym składu w Sądzie Apelacyjnym, orzekającego dnia 4 września 1998 r. w sprawie sygn. akt I ACz (...) i I ACz (...). Przedmiotem rozstrzygnięcia w tej sprawie były zażalenia wniesione przez Ż. Zakłady Przemysłu Spirytusowego „P.” wniesione na postanowienia Sądu pierwszej instancji z dnia 4 i 13 sierpnia 1998 r.

zabezpieczające roszczenia dochodzone w sprawie sygn. akt X GC (...). Zgodnie z art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., sędzia jest wyłączony z mocy ustawy w sprawach o ważność aktu prawnego z jego udziałem sporządzonego lub przez niego rozpoznanego. Powyższe sformułowanie odnosi się do aktów natury zarówno cywilnoprawnej (np. akty notarialne, akty stanu cywilnego, umowy handlowe), jak i administracyjnoprawnej, stanowiących podstawę stosunku prawnego, którego dotyczy spór. Znajdzie on zastosowanie wówczas, gdy bezpośrednim żądaniem w sprawie jest ustalenie ważności (nieważności) aktu prawnego sporządzonego przez sędziego lub przez niego rozpoznanego. Orzekając w takiej sprawie, sędzia byłby w pewnym stopniu sędzią we własnej sprawie, gdyż sam oceniałby sposób wypełnienia przez siebie obowiązków. Treść postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 13 sierpnia 1998 r. sygn. akt I ACz (...) i I ACz (...) wyklucza istnienie tej przesłanki wyłączenia sędziego. (...)

Pozostałe zarzuty i przytoczone na ich uzasadnienie przepisy postępowania, mające wypełniać podstawę kasacji przewidzianą w art. 393¹ pkt 2 k.p.c., wymagają – przy ich ocenie – uwzględnienia treści przytoczonego przepisu stwierdzającego, że poza wskazaniem naruszenia przepisów postępowania, wymagane jest wykazanie możliwości wpływu zarzucanego uchybienia na wynik sprawy. Musi to być wpływ istotny, czyli aby następstwa ustalonej wadliwości były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały lub współkształtowały treść zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 82). Należy też przypomnieć, że kasacja przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji i nie może opierać się na zarzutach dotyczących uchybień sądu pierwszej instancji, te bowiem podlegają kontroli instancyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1997 r., I CKN 97/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 87).

O kierunku i zakresie prowadzonego postępowania dowodowego, a także, czy będące przedmiotem dowodu fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, rozstrzygają przepisy prawa materialnego. Jeżeli wadliwość czynności prawnej jest tego rodzaju, że podstawą zastosowania sankcji w postaci nieważności mogą być różne przepisy, to na sądzie orzekającym nie ciąży obowiązek wyczerpania i przytoczenia w wydanym orzeczeniu wszystkich – mogących wchodzić w rachubę – przyczyn i podstaw prawnych nieważności. Może swoje rozstrzygnięcie oprzeć na jednej z nich.

Obszerne ustalenia i wielowątkowe wywody Sądów obu instancji uzasadniają nawiązanie do omówionej – w pierwszej kolejności – podstawy uwzględnienia powództwa wywiedzionej z art. 15 i 16 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych. Artykuł 15 ust. 1 tej ustawy stanowi, że prawo z rejestracji znaku towarowego jest zbywalne. Jako prawo majątkowe może być przedmiotem czynności prawnych, których skutkiem jest przeniesienie podmiotowego prawa do znaku towarowego na osobę trzecią. Możliwe jest także obciążenie tego prawa na rzecz osoby trzeciej.

Dla przeniesienia prawa z rejestracji znaku towarowego ustawa wymaga pisemnej formy umowy z datą pewną. Bezsporny jest brak urzędowego poświadczenia daty na obu umowach i nie ulega wątpliwości, że skutkiem braku daty pewnej na kwestionowanych umowach jest nieważność dokonanych czynności (art. 73 § 2 k.c.). Urzędowe poświadczenie daty naniesione na dokumencie ma na celu stwierdzenie daty nie budzącej wątpliwości, w której czynność prawna została dokonana. Przymiot daty pewnej może być uzyskany w dokonanej czynności przez później zaistniałe zdarzenia przewidziane w art. 81 k.c., do którego postanowień odwołują się skarżące w kasacji. Zgodnie z art. 81 § 2 pkt 1 k.c., czynności prawna uzyskuje z mocy ustawy walor daty pewnej w razie stwierdzenia dokonania czynności w jakimkolwiek dokumencie urzędowym – od daty tego dokumentu urzędowego.

Bezsporny jest, że obie umowy mające stanowić podstawę wpisu zmiany uprawnionego z rejestracji nie zostały opatrzone adnotacją (prezentatą) Urzędu Patentowego. Prezentatą tego Urzędu opatrzony został wniosek o wpisanie do rejestru zmiany podmiotu uprawnionego. Wniosek ten nie jest dokumentem urzędowym wymaganym przez powołany w kasacji przepis art. 81 § 2 pkt 1 k.c., nie istniały zatem – wbrew twierdzeniom i zarzutom skarżących – podstawy do przyjęcia, że spełnione zostało ustawowe wymaganie w postaci stwierdzenia dokonania czynności w dokumencie urzędowym. Urząd Patentowy nie uczynił także jakiegokolwiek wzmianki na dokumentach obejmujących czynność przeniesienia prawa z rejestracji obu znaków towarowych (art. 81 § 2 pkt 2 k.c.).

Z powołaniem się na wymieniony przepis skarżące dowodzą, że fakt dokonania kwestionowanych czynności i ich następstw (przeniesienie praw) został stwierdzony w dokumentach urzędowych – postanowieniach i wpisach do rejestru znaków towarowych Urzędu Patentowego. Od daty sporządzenia tych dokumentów

sporne czynności mają – w ocenie skarżących – datę pewną. Zarzut ten i jego motywacja zostały sformułowane w oderwaniu od treści przepisu art. 81 § 2 pkt 2 k.c. i treści wydanych przez Urząd Patentowy postanowień o wpisie w rejestrze oraz skutków, jakie w obowiązującym stanie prawnym wynikają z dokonania wpisów do rejestru. (...) W uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lipca 1994 r., I PRN 46/94 (OSNAPUS 1995, nr 3, poz. 40) Sąd Najwyższy stwierdził, że zbycie prawa z rejestracji znaku towarowego powoduje potrzebę podjęcia odpowiedniego postępowania przed Urzędem Patentowym, które kończy się postanowieniem ustalającym stan rzeczy istotny z punktu widzenia zarejestrowanego prawa. Rejestracja jest elementem definiującym prawo do znaku towarowego i nie przesądza o ważności czynności prawnej oraz nie eliminuje wadliwości związanych z przeniesieniem prawa.

Postanowienie wydane na podstawie § 30 ust. 1 zarządzenia Prezesa Urzędu Patentowego RP z dnia 9 września 1992 r. w sprawie ochrony znaków towarowych (M.P. Nr 31, poz. 217) w związku z art. 54 ust. 4 u.z.t. zawierały rozstrzygnięcia o wykreśleniu w rejestrze zbywcy i wpisaniu nabywcy, a ponadto pouczenie o środkach odwoławczych. W każdym z tych aktów, w formie imperatywnej, wyrażone zostało jedynie rozstrzygnięcie o wpisie w rejestrze. Urząd Patentowy nie dokonał czynności wymienionych w art. 81 § 2 pkt 2 k.c. na dokumencie obejmującym sporną czynność ani też nie odniósł się w żaden sposób do tego dokumentu. Ustawa zaś, stanowiąc o konieczności umieszczenia na dokumencie obejmującym czynność, jakiegokolwiek wzmianki przez organ wskazany w art. 81 § 2 pkt 2 k.c., przesądza o formie łączności wzmianki i dokumentu. Traktowanie zatem tego aktu decyzyjnego jako źródła czynności, które z jego treści nie wynikają, jak to czynią to skarżące, stawiając zarzut naruszenia art. 81 § 2 pkt 2 k.c., nie znajduje uzasadnienia, zarówno faktycznego, jak i prawnego.

Również poświadczenie w toku niniejszego postępowania przez notariusza zgodności odpisów umów z okazanym dokumentem nie zostało dokonane na dokumencie mającym uzasadniać wpisanie zmiany w rejestrze i pozostaje bez znaczenia dla oceny prawnej wyrażanej przez Sądy orzekające na podstawie art. 15 ust. 2 u.z.t. i art. 81 k.c. Z powyższego wynika, że niezachowana została wymagana przez ustawę szczególna forma czynności prawnej, co powoduje jej nieważność (art. 73 § 2 zdanie pierwsze k.c.). (...)

Prawo z rejestracji znaku towarowego może być przeniesione na inną osobę tylko wraz z przedsiębiorstwem, na którego rzecz znak ten został zarejestrowany, albo wraz ze zorganizowaną częścią tego przedsiębiorstwa. Przeniesienie tego prawa bez przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części może nastąpić tylko wtedy, gdy nie występuje możliwość wprowadzenia odbiorców w błąd co do pochodzenia towarów (art. 16 ust. 1 u.z.t.). Twierdzenia skarżących, że prawa z rejestracji omawianych znaków towarowych zostały przeniesione wraz z częścią przedsiębiorstwa, upadają w wyniku konfrontacji z treścią umów. Bezsporne jest, że umowa o przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego zawiera oświadczenie, że na rzecz zbywcy Ż. Zakładów Przemysłu Spirytusowego nie są zarejestrowane w Polsce podobne znaki towarowe tego samego rodzaju. W myśl zaś powołanego art. 16 ust. 2 ustawy, przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego bez przeniesienia przedsiębiorstwa lub jego części nie może nastąpić, jeżeli na rzecz zbywcy są zarejestrowane inne podobne znaki towarowe dla towarów tego samego rodzaju.

U podstaw zarzutu kasacji dotyczącego omawianego art. 16 ustawy legła teza o braku podobieństwa obydwu znaków towarowych. Podejmując to zagadnienie, obszernie naświetlone w kasacji, na wstępie zauważyć należy, że ogólna formuła użyta w art. 16 ust. 2 u.z.t. – z woli ustawodawcy – pozostawia znaczną swobodę sądowi orzekającemu, który swoją ocenę wyraża w okolicznościach konkretnej sprawy. Można stwierdzić, że użyte kryterium jest trudne do oceny i wymierzenia, w związku z czym zawsze istnieje możliwość zgłoszenia przeciwnej do przedstawionej przez sąd orzekający argumentacji w tym przedmiocie. Jednakże skuteczność takiej argumentacji uzależniona jest od wykazania, że pominięte zostały lub w niedostatecznym stopniu uwzględnione zasadnicze (przewodnie) elementy obu znaków towarowych (przy tożsamości towaru do oznaczenia, którego są używane w znaczeniu określonym w art. 13 u.z.t.). Skarżące nie wykazały, aby sądy pominęły istotne dane, których uwzględnienie mogłoby prowadzić do zapatrywania odmiennego od wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Taki zakres badania i ustalania skłania do wyrażenia – w obowiązującym stanie prawnym – poglądu, że ustawodawca, powierzając sądowi orzekającemu uprawnienie do samodzielnego rozstrzygnięcia i wyrażania oceny o podobieństwie, nie wyłączył jego zdolności do postrzegania i wyrażania swego wrażenia, wynikającego z porównywania wskazanych elementów ocenianych znaków oraz przedstawienia

wniosków stąd wynikających. Wnioski te nie zostały w kasacji podważone, co przesądza o prawidłowości zastosowania prawa materialnego (art. 58 § 1 w związku z art. 16 ust. 2 u.z.t.).

Asumpt do wysunięcia w kasacji zarzutu naruszenia art. 2 § 3 k.p.c. dało stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Apelacyjnego, jakoby art. 6 ustawy o znakach towarowych dotyczył także nabycia praw z rejestracji wynikających z czynności prawnej. Poglądu tego nie można podzielić. Wymieniony przepis rozstrzyga o przesłankach uwzględnianych przy ubieganiu się o rejestrację. Nieużywanie przez uprawnionego z rejestracji znaku towarowego powoduje wygaśnięcie prawa z rejestracji znaku towarowego (art. 25 pkt 3 u.z.t.).

Kompetencje do badania wszelkich przeszkód rejestracji znaku towarowego zachował – w aktualnym stanie prawnym – Urząd Patentowy (art. 53 i 43 ust. 1 i 2). Przepisy ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych nie regulują treści umowy o przeniesienie prawa z rejestracji znaku towarowego. Nie określają postanowień warunkujących skuteczność takiej umowy, a nie ulega wątpliwości, że w kwestiach nie uregulowanych w ustawie stosuje się wprost przepisy kodeksu cywilnego.

Rozstrzygnięcie sporu ogniskującego się na kwestii, czy umowa o przeniesienie praw z rejestracji zawiera niezbędne wymagania, które zapewniają osiągnięcie przez nabywcę praw z rejestracji zamierzonego skutku, należy do drogi sądowej. Omawiany przepis, w związku z art. 9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. Nr 35, poz. 230), posłużył Sądowi drugiej instancji jako kolejna podstawa do oddalenia apelacji. Sąd pierwszej instancji, którego ustalenia i ocena prawna o zasadności powództwa zostały w całości aprobowane przez instancję odwoławczą, w ogóle nie zajmował się uprawnieniami pozwanej spółki E.-A. do prowadzenia działalności gospodarczej. Skarżące, stawiając zarzut wkroczenia w kompetencje Urzędu Patentowego, posłużyły się przepisem art. 9 ust. 1 pkt 1 u.z.t., traktującym o przeszkodach rejestracji znaku, dla wykazania wadliwości zapatrywania w kwestii dotyczącej przenoszenia prawa (z uzyskanej uprzednio) rejestracji do znaku towarowego. Uregulowanie zbywalności prawa z rejestracji znaku towarowego zawarte w ustawie o znakach towarowych nie daje podstaw do odwoływania się do przepisów tej ustawy rozstrzygających o przeszkodach do rejestracji znaku towarowego. Aprobata prawidłowo ocenionych przez Sąd drugiej instancji skutków

uchybień art. 15 ust. 2 i 16 u.z.t. czyni zbędnym rozważanie, czy świadczenia stron w spornych umowach były obiektywnie ekwiwalentne oraz czy i w jakim stopniu dotknięte są wadliwościami w świetle postanowień art. 24 ust. 1, pkt 10 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego (Dz.U. Nr 24, poz. 123 ze zm.).

Warunki powództwa o ustalenie zostały szeroko, z wykorzystaniem dorobku piśmiennictwa i orzecznictwa, naświetlone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uwzględniającego ustalenia faktyczne dokonane w tej sprawie. Dla odparcia zarzutu kasacji o naruszeniu art. 189 k.p.c. (zaliczonego do przepisów postępowania) wystarczy przytoczyć, że uwzględnienie powództwa – na tej podstawie – poprzedzone zostało ustaleniem interesu prawnego. Przez zgłoszone żądania strona powodowa zmierza do uzyskania ochrony istniejącego stanu prawnego wobec realnie grożącego mu naruszenia.

Kasacja nie zawiera argumentów podważających uzasadnione dążenia powodowego Przedsiębiorstwa do uzyskania określonej korzyści w sferze jego sytuacji prawnej i ochrony ukształtowanych stosunków natury gospodarczej, nie można bowiem zasadnie negować korzyści polegającej na stworzeniu stanu pewności i osiągnięcia stabilności prawnej. Istnienie interesu prawnego jako przesłanki merytorycznej powództwa jest rozstrzygające w dacie wyrokowania (art. 316 k.p.c.).

Z powyższego wynika, że kasacja jako pozbawiona usprawiedliwionych podstaw podlega oddaleniu (art. 393¹² k.p.c.).